

U s n e s e n í

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Radky Panáčkové a soudkyň JUDr. Ivany Waltrové a JUDr. Ivany Wontrobové v insolvenční věci dlužníka **VaK Bruntál a.s.**, se sídlem Bruntál, třída Práce 42, PSČ 792 01, IČ: 47675861, zastoupeného Mgr. Ondřejem Bendou, advokátem, se sídlem Občanská 18, PSČ 710 00 Slezská Ostrava, o insolvenčním návrhu navrhovatele **FOCUS – METAL, s.r.o.**, se sídlem Valašské Meziříčí, Jiráskova 399/11, PSČ 757 01, IČ: 62303414, zastoupeného Mgr. René Gemmelem, advokátem, se sídlem K. Sliwky 126/18, PSČ 733 01 Karviná – Fryštát, o odvolání navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č.j. KSOS 31 INS 3370/2008-A-50 ze dne 20.2.2009,

t a k t o :

I. Usnesení soudu prvního stupně se **p o t v r z u j e**.

II. Navrhovatel je povinen zaplatit dlužníku na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 12.954,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce dlužníka.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí soud prvního stupně zamítl návrh navrhovatele – věřitele FOCUS – METAL, s.r.o. na vydání rozhodnutí

o úpadku dlužníka VaK Bruntál a.s. (výrok I.) a uložil navrhovateli povinnost uhradit dlužníku náklady řízení ve výši 9.600,- Kč (výrok II.).

V důvodech rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že navrhovatel podal dne 27.8.2008 u soudu insolvenční návrh, kterým se domáhal rozhodnutí o úpadku dlužníka a způsobu jeho řešení konkursem s odůvodněním, že dlužník má více věřitelů, peněžité závazky více než 30 dnů po lhůtě splatnosti a tyto závazky není schopen plnit, neboť zastavil platby závazků více než 3 měsíce po lhůtě splatnosti. Navrhovatel v návrhu uvedl pohledávku, kterou má za dlužníkem z titulu rozhodčího nálezu rozhodce Mgr. Martina Mojžíška č.j. RN 09/2007 ze dne 10.1.2008 ve výši 62.510.878,- Kč splatnou a vykonatelnou dne 28.1.2008 a jako další věřitele dlužníka se splatnou a vykonatelnou pohledávkou označil Mgr. Martina Mojžíška a společnost BRVOS Bruntál s.r.o.. Dlužník se k insolvenčnímu návrhu vyjádřil tak, že není v úpadku, ve vztahu k pohledávkám navrhovatele a Mgr. Martina Mojžíška byla vykonatelnost rozhodčího nálezu, jehož zrušení soudem se dlužník domáhá, pravomocně odložena do skončení tohoto řízení. Jeho vztah k tvrzené pohledávce navrhovatele je dán odmítavým postojem daným přesvědčením o neoprávněnosti navrhovatelem uplatněné pohledávky. Při posuzování insolvenčního návrhu soud vycházel z dikce ustanovení § 3 insolvenčního zákona definující podmínky, při jejichž naplnění je shledán úpadek dlužníka, a požadavků kladených na insolvenční návrh v ustanovení § 103 a následujících insolvenčního zákona. Ve věci pohledávek uplatněných navrhovatelem je u Okresního soudu ve Frýdku-Místku veden soudní spor o žalobě na zrušení rozhodčího nálezu rozhodce Mgr. Martina Mojžíška sp.zn. RN 09/2007, pravomocně byla rozhodnutím tohoto soudu odložena jeho vykonatelnost do právní moci rozhodnutí v řízení o této žalobě, kdy soud dovodil, že žalobci (dlužníku) může hrozit závažná újma neprodlenou exekucí vedenou na základě rozhodčího nálezu. Uvedené rozhodnutí o odkladu vykonatelnosti rozhodčího nálezu, kterým je vázán i insolvenční soud, je nutno vztáhnout i na ochranu dlužníka před insolvenčním návrhem podaným navrhovatelem. Navrhovatel z tohoto důvodu nedoložil existenci své splatné pohledávky vůči dlužníku. Soud se proto již nezabýval otázkou oprávněnosti pohledávek dalších osob (věřitelů dlužníka) označených v insolvenčním návrhu, neboť tato skutečnost by na rozhodnutí soudu nemohla mít žádný vliv. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 142 o.s.ř. s ohledem na plný procesní úspěch dlužníka, kterému přiznal náhradu nákladů právního zastoupení ve výši 9.600,- Kč sestávající se z částky 9.000,- Kč (odměny) podle ustanovení § 8 zákona č. 484/2000 Sb. a dvou režijních paušálů po 300,- Kč podle § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (převzetí věci a účast u jednání).

Proti tomuto usnesení podal navrhovatel odvolání, ve kterém namítl nesprávné právní posouzení věci soudem prvního stupně a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že opírá svou pohledávku z titulu náhrady škody ve výši 3.168.055,- Kč a z titulu bezdůvodného obohacení ve výši 59.342.823,- Kč o rozhodčí nález rozhodce Mgr. Martina Mojžíška sp.zn. RN 09/2007, který je pravomocný. Zdůraznil, že existence pohledávky vyplývá z rozhodčího nálezu, kterým

je insolvenční soud vázán a není oprávněn jej dále přezkoumávat, přičemž za výzvu k plnění je třeba považovat i doručení žaloby dlužníku, kdy následujícím dnem nastala splatnost závazku dlužníka. Rovněž pohledávka druhého věřitele z titulu poplatku za rozhodčí řízení ve výši 1.000.000,- Kč vyplývá z předmětného rozhodčího nálezu. Podle jeho názoru od splatnosti pohledávky jako hmotněprávního pojmu je třeba odlišit odklad vykonatelnosti rozhodčího nálezu jako procesního rozhodnutí, odložení vykonatelnosti rozhodčího nálezu nic nemění na splatnosti pohledávek navrhovatele a druhého věřitele. Také je třeba odlišovat odklad vykonatelnosti rozhodnutí od odkladu výkonu rozhodnutí. Odklad vykonatelnosti rozhodnutí má ten důsledek, že u rozhodnutí sice lze nařídit výkon rozhodnutí, avšak jedná se o důvod, pro který soud výkon rozhodnutí odloží. Odklad výkonu rozhodnutí pak představuje procesní rozhodnutí, na jehož základě nelze již nařízený výkon rozhodnutí po dobu trvání odkladu provést. Domnívá se, že není správný názor soudu prvního stupně ohledně zásahu do majetkové sféry dlužníka, samotným prohlášením úpadku a rozhodnutím o způsobu jeho řešení konkursem ještě nedochází k finálnímu postihu majetku dlužníka jako v případě provedené exekuce. Domáhá se proto změny napadeného rozhodnutí tak, že bude prohlášen úpadek dlužníka a rozhodnuto o způsobu jeho řešení konkursem.

Dlužník se k odvolání navrhovatele vyjádřil tak, že soud prvního stupně dospěl ke správným skutkovým a právním závěrům při posouzení odkladu vykonatelnosti rozhodčího nálezu ve vztahu k insolvenčnímu řízení. Navrhovatel nedoložil existenci splatných pohledávek přihlášených do insolvenčního řízení jako pohledávek přiznaných rozhodčím nálezem rozhodce Mgr. Martina Mojžíška sp.zn. RN 09/2007, jehož vykonatelnost byla odložena. Navrhovatel proto neosvědčil existenci ani splatnost těchto pohledávek. Dlužník má dostatek majetku k uspokojení pohledávek v rámci výkonu rozhodnutí nebo exekuce, nemá žádné peněžité závazky, které by byly více jak 30 dnů po lhůtě splatnosti vyjma domnělých pohledávek přihlášených do insolvenčního řízení navrhovatelem a Mgr. Martinem Mojžíškem.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších doplnění (dále jen „insolvenční zákon“), pro insolvenční řízení a pro incidenční spory se použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

S ohledem na datum vydání napadeného usnesení (20.2.2009) je dle článku II Přejícných ustanovení, bodu 10. zákona č. 7/2009 Sb., jímž byl s účinností od 1.7.2009 změněn občanský soudní řád, v přezkoumávané věci pro projednání odvolání navrhovatele a rozhodnutí o něm rozhodné znění občanského soudního řádu účinné do 30.6.2009.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobou oprávněnou, a že obsahuje způsobilý odvolací důvod, který lze z hlediska vylíčení skutkového stavu

podřadit pod ustanovení § 205 odst. 2, písm. g) o.s.ř., přezkoumal napadené usnesení soudu prvního stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a odst. 1, odst. 2 a odst. 5 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že insolvenční řízení bylo zahájeno na návrh navrhovatele, který tvrdil svou splatnou a vykonatelnou pohledávku dnem 28.1.2008 z rozhodčího nálezů rozhodce Mgr. Martina Mojžíška sp.zn. RN 09/2007 ze dne 10.1.2008 a splatnou a vykonatelnou pohledávku rovněž dne 28.1.2008 dalšího věřitele – rozhodce Mgr. Martina Mojžíška z téhož titulu s odůvodněním, že dlužník je v úpadku, neboť má více věřitelů, peněžité závazky, které jsou více než 30 dnů po lhůtě splatnosti a tyto závazky není schopen plnit, neboť zastavil jejich platby a neplní je více než 3 měsíce po lhůtě splatnosti. Navrhovatel v návrhu označil i další věřitele dlužníka, a to společnost BRVOS Bruntál s.r.o. a věřitele dle výpisu žalob podaných u Krajského soudu v Ostravě dle přílohy návrhu. Z obsahu spisu Okresního soudu Frýdek – Místek sp. zn. 19 C 329/2009, a to žaloby ze dne 27.11.2007 (provedené k důkazu odvolacím soudem), dále usnesení Okresního soudu Frýdek – Místek č. j. 19 C 329/2007-147 ze dne 12.5.2008 ve znění usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 57 Co 330/2008-157 ze dne 7.7.2008 (provedenými k důkazu soudem prvního stupně) odvolací soud zjistil, že dne 27.11.2007 podal dlužník u Okresního soudu ve Frýdku-Místku žalobu vůči navrhovateli a Mgr. Martinu Mojžíškovi, kterou se domáhá zrušení předmětného rozhodčího nálezů a odložení jeho vykonatelnosti. Rozhodnutím Okresního soudu ve Frýdku-Místku č.j. 19 C 329/2007-147 ze dne 12.5.2008 ve znění rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě č.j. 57 Co 330/2008-157 ze dne 7.7.2008, které nabylo právní moci dne 28.7.2008, byla vykonatelnost rozhodčího nálezů rozhodce Mgr. Martina Mojžíška č.j. RN 09/2007 vydaného dne 27.11.2007 a vyhotoveného dne 10.1.2008 odložena do právní moci rozhodnutí, kterým budou sloučena řízení vedená u Okresního soudu ve Frýdku-Místku o zrušení tohoto rozhodčího nálezů pod sp.zn. 19 C 329/2007 a sp.zn. 19 C 350/2007. Z obsahu tohoto spisu, a to usnesení Okresního soudu ve Frýdku-Místku č. j. 19 C 329/2007-425 ze dne 2.2.2009 a usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 57 Co 137/2009-433 ze dne 30.4.2009 (provedenými k důkazu v odvolacím řízení), odvolací soud dále zjistil, že rozhodnutím Okresního soudu ve Frýdku-Místku č.j. 19 C 329/2007-425 ze dne 2.2.2009 (potvrzené rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě č.j. 57 Co 137/2009-433 ze dne 30.4.2009, pravomocným dne 25.5.2009) bylo řízení o této žalobě přerušeno do doby pravomocného skončení trestního řízení zahájeného usnesením Policie ČR, Útvarem odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, expozitorum Ostrava, ze dne 20.11.2008, č.j. OKFK-311-597/PČ-2008-279. Z oznámení Moravskoslezského kraje o převzetí ručení ze dne 2.7.2009, výpisu z usnesení 5. zasedání zastupitelstva Moravskoslezského kraje konaného dne 17.6.2009 a ručitelského prohlášení Moravskoslezského kraje ze dne 2.7.2009 (provedenými k důkazu v odvolacím řízení) odvolací soud zjistil, že podáním doručeným odvolacímu soudu dne 9.7.2009 oznámil Moravskoslezský kraj, že na základě usnesení zastupitelstva kraje č. 5/277 ze dne 17.6.2009 převzal ručení za všechny dluhy společnosti VaK Bruntál a.s. Zastupitelstvo Moravskoslezského kraje

na svém pátém zasedání konaném dne 17.6.2009 k usnesení rady kraje č. 19/1092 ze dne 17.6.2009 rozhodlo pod bodem 3) s odkazem na ustanovení § 35 odst. 2, písm. i) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, o převzetí ručitelského závazku za všechny dluhy obchodní společnosti VaK Bruntál a.s. a vydání prohlášení ručitele týkající se dluhů této společnosti za podmínky nabytí akcií krajem dle bodu 2) toto usnesení zastupitelstva. Dne 2.7.2009 Moravskoslezský kraj vydal písemné ručitelské prohlášení, ve kterém prohlásil pod bodem 1., že splní mimo jiné povinnosti dlužníka uložené rozhodnutím vydaným Mgr. Martinem Mojžíškem označeným jako rozhodčí nález RN 09/2007 vyhlášený dne 27.11.2007 a vyhotoveným dne 10.1.2008, nebude-li toto rozhodnutí zrušeno pravomocným rozhodnutím soudu, dále pod bodem 8. prohlásil, že splní veškeré dluhy, které dlužníku vznikly nebo vzniknou vůči všem jejím věřitelům do dne pravomocného usnesení soudu o zastavení insolvenčního řízení vedeného vůči dlužníku u Krajského soudu v Ostravě pod sp.zn. KSOS 31 INS 3370/2008 a u Vrchního soudu v Olomouci pod sp.zn. 3 VSOL 85/2009, jestliže tyto dluhy nesplní řádně a včas dlužník, dále pod bodem 9. prohlásil, že splní veškeré dluhy, které dlužníku vznikly nebo vzniknou vůči všem jejím věřitelům, a to z veškerých soukromoprávních nebo veřejnoprávních vztahů založených dvoustrannými či jednostrannými právními úkony, rozhodnutími soudu, rozhodců, nebo správních orgánů, anebo založených přímo zákonem, či z veškerých soukromoprávních nebo veřejnoprávních vztahů založených porušením soukromoprávních nebo veřejnoprávních povinností, nebo založených protiprávními stavy, jestliže tyto veškeré dluhy nesplní dlužník.

Podle § 3 odst. 1, odst. 2 insolvenčního zákona dlužník je v úpadku, jestliže má a) více věřitelů a b) peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a c) tyto závazky není schopen plnit (dále jen „platební neschopnost“). Má se za to, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jestliže a) zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo b) je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti, nebo c) není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo d) nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud.

Ustanovení § 3 odst. 3 insolvenčního zákona pak upravuje, kdy je dlužník, který je právnickou osobou nebo osobou fyzickou – podnikatelem, předlužen, a v odstavci 4 upravuje, kdy se jedná o hrozící úpadek dlužníka.

Podle § 143 odst. 2, věty první insolvenčního zákona insolvenční návrh podaný věřitelem insolvenční soud zamítne, jestliže nebylo osvědčeno, že insolvenční návrhovaatel a alespoň jedna další osoba má proti dlužníku splatnou pohledávku.

Podle § 143 odst. 4 insolvenčního zákona je-li dlužníkem právnická osoba, insolvenční soud zamítne insolvenční návrh podaný věřitelem i tehdy, jestliže stát nebo

vyšší územní samosprávný celek po zahájení insolvenčního řízení převzal všechny její dluhy nebo se za ně zaručil.

S ohledem na obsah předloženého spisu, dokazování provedené soudem prvního stupně a odvolacím soudem, se odvolací soud ztotožňuje se skutkovými zjištěními a právními závěry soudu prvního stupně v tom směru, že insolvenční navrhovatel nedoložil existenci své splatné pohledávky vůči dlužníku, a proto není věcně legitimován k podání insolvenčního návrhu na dlužníka. Ačkoliv byla insolvenčnímu navrhovateli pohledávka pravomocně přiznána rozhodčím nálezem a je vykonatelná, odvolací soud ji shledává spornou s ohledem na skutečnost, že probíhá řízení o zrušení tohoto pravomocného vykonatelného rozhodnutí podle § 31 a následujících zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů, a v tomto řízení současně byla pravomocně odložena vykonatelnost tohoto rozhodnutí právě do doby skončení uvedeného řízení, přičemž rozhodnutím vydaným v tomto řízení bude vázán i insolvenční soud. Odvolací soud k tomu uzavírá, že účelem insolvenčního řízení (§ 1 IZ) je řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka některým ze zákonem stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových poměrů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů. Účelem insolvenčního řízení však není, aby v něm bylo prováděno dokazování za účelem zjištění existence pohledávek proti dlužníkovi, ať už by šlo o pohledávku navrhovatele či jiného věřitele. Tyto závěry týkající se spornosti pohledávek navrhuje přijal i Nejvyšší soud České republiky v bodě VIII. Stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. Cpjn 19/98 ze dne 17.6.1998, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 52/1998 a v rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 29 Odo 204/2003 ze dne 31.1.2006, publikovaném v této sbírce pod č. R 64/2006. Přestože se tato rozhodnutí týkají řešení sporných pohledávek v konkursním řízení, jejich závěry v tomto směru jsou plně aplikovatelné i pro řízení insolvenční.

Neosvědčení pohledávky jediného insolvenčního navrhovatele je bez dalšího důvodem zamítnutí insolvenčního návrhu podle ust. § 143 odst. 2 insolvenčního zákona, a proto není nutno se zabývat pohledávkami dalších věřitelů (jak správně uzavřel soud prvního stupně) a ani není třeba se zabývat skutečnostmi k osvědčení úpadku dlužníka.

Na základě nové skutečnosti nastalé po rozhodnutí soudu prvního stupně spočívající v zaručení se za dluhy dlužníka vyšším územním samosprávným celkem – Moravskoslezským krajem, je dán další důvod pro zamítnutí insolvenčního návrhu i podle ust. § 143 odst. 4 insolvenčního zákona, neboť jde o zaručení se za dluhy právnické osoby jako dlužníka nastalé po zahájení insolvenčního řízení. Odvolací soud neshledává důvodnou námitku navrhovatele vnesenou v odvolacím řízení k této nové skutečnosti, že není prokázáno splnění podmínek pro platné ručitelské prohlášení za

závazky dlužníka Moravskoslezským krajem dle zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a to rozhodnutím o této otázce příslušnými orgány Moravskoslezského kraje – rady a zastupitelstva. Rovněž další námitku navrhovatele v tom smyslu, že ručitelské prohlášení je neurčité, neboť se nevztahuje na všechny závazky dlužníka a je podmíněné ve vztahu k pohledávkám navrhovatele a rozhodce Mgr. Martina Mojžíška, neshledává odvolací soud za důvodnou. K tomu považuje odvolací soud za zcela dostačující důkazy provedené v odvolacím řízení, a to výpis z usnesení pátého zasedání zastupitelstva Moravskoslezského kraje konaného dne 17.6.2009, které odkazuje současně na usnesení rady kraje č. 19/1092 ze dne 17.6.2009, a ze kterého vyplývá rozhodnutí zastupitelstva o zaručení se za závazky dlužníka, a dále samotné ručitelské prohlášení ze dne 2.7.2009, zejména jeho obsah uvedený pod body 8. a 9., ze kterých vyplývá ručení Moravskoslezského kraje za veškeré dluhy dlužníka.

Na základě shora uvedeného odvolací soud zamítl návrh na provedení dalších důkazů navržených účastníky v odvolacím řízení pro jejich nadbytečnost.

Odvolací soud napadené usnesení soudu prvního stupně proto jako věcně správné potvrdil podle ust. § 219 o.s.ř., včetně výroku o nákladech řízení, kterým byla procesně neúspěšnému navrhovateli uložena povinnost zaplatit dlužníku náklady řízení v částce 9.600,- Kč představující náklady právního zastoupení.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř.. Dlužník byl v odvolacím řízení úspěšný, a proto má vůči navrhovateli právo na plnou náhradu nákladů odvolacího řízení. Jde o náklady za zastoupení advokátem v řízení v jednom stupni představující odměnu ve výši 9.000,- Kč (§ 8 vyhlášky č. 484/2000 Sb.), dále paušální náhradu nákladů za dva úkony právní služby (vyjádření se k odvolání a účast u jednání odvolacího soudu) po 300,- Kč, celkem 600,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), cestovné v částce 1.285,70 Kč osobním vozidlem značky Ford Focus, RZ 3T33543, k jednání odvolacího soudu, celkem 218,4 km, při průměrné spotřebě 6,9 l na 100 km a ceně pohonných hmot – benzin Natural 95 28,80 Kč za jeden litr (§ 13 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 1 písm. b) a § 4 písm. c) vyhlášky č. 451/2008 Sb.), 19 % daň z přidané hodnoty z částky 10.885,70 Kč v částce 2.068,30 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkovou částku nákladů řízení ve výši 12.954,- Kč je navrhovatel povinen zaplatit dlužníku k rukám jeho právního zástupce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.) ve lhůtě tří dnů od právní moci rozhodnutí (§ 160 odst. 1 a § 167 odst. 2 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti výroku I. tohoto usnesení **n e n í** dovolání přípustné, ledaže na základě dovolání podaného ve lhůtě dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě dospěje odvolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Proti výroku II. tohoto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.

Nesplní-li povinný dobrovolně a ve stanovené lhůtě to, co mu ukládá toto usnesení, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí.

V Olomouci dne 30. července 2009

Za správnost vyhotovení:
Šárka Otipková

JUDr. Radka Panáčková v. r.
předsedkyně senátu